

Arrest

nr. 193 343 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die onvankelijk werd verklaard op 13 oktober 2010.

1.2. Op 19 september 2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Verzoeker stelde een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissing. Met arrest nr. 97 986 van 27 februari 2013 werd de beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

1.3. Met het advies van 12 april 2013 evalueerde de ambtenaar-geneesheer opnieuw de medische problematiek ingeroepen bij aanvraag van 21 september 2010.

1.4. De aanvraag werd ongegrond verklaard op 16 april 2013. Verzoeker stelde een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissing. Met arrest nr. 172 447 van 27 juli 2016 werd het beroep door de Raad verworpen.

1.5. Verzoeker diende op 30 augustus 2016 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 7 februari 2017 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.08.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

*Z., A. (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te Kariat Laazib op 01.01.1960
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21/9/2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 30.08.2016 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 6.2.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk. (...).”

Tevens werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten, bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), onder een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 16.4.2013, betekend op 2.7.2013”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel, dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, luidt:

“II.2 Middelen

II.2.1 Verzoeker meent volgend middel te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie dd. 07.02.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden, onontvankelijk werd verklaard:

II.2.1. Het middel bestaat uit een schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat verwerende partij ten onrechte stelt dat de elementen in de medische regularisatieaanvraag dd. 30.08.2016 reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot bekomen van een machtiging van verblijf in het Rijk.

1.

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening va/n de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen

elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Iedere beslissing van de overheid dient immers in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen. 1

2.

Uit lezing van punt 5 in bovenstaand artikel 9ter Vw. blijkt dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vw.

Onterecht stelt de arts-adviseur dat het medische getuigschrift dd. 27.08.2016, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 30.08.2016, melding maakt van dezelfde elementen als in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 21.09.2010 waarvoor reeds advies werd opgesteld door Dr. T. op 12.04.2013.

Uit het advies opgesteld door Dr. T. op 12.04.2013 kan evenwel worden afgeleid dat enkel pijn ter hoogte van de onderrug en knieën, alsook een depressie werden weerhouden, én dat deze volgens de ambtenaar-geneesheer slechts banale aandoeningen zou zijn, terwijl het standaard medisch attest dd. 27.08.2016 naast persisterende lumbalgie en chronische depressie, ook persisterende cervicobrachialgie (nek- en schouderpijnen) én concentratie- en geheugenstoornissen weerhoudt.

In geen geval gaat het dan ook om dezelfde pathologie, aangezien van laatstgenoemde aandoeningen (nek- en schouderpijnen én concentratie- en geheugenstoornissen) geen melding werd gemaakt in eerdere medische attesten.

Uit het eerdere evaluatieverslag van de ambtenaar-geneesheer dd. 12.04.2013 kan worden afgeleid dat er van deze aandoeningen nog geen sprake was. Deze aandoeningen kunnen bezwaarlijk onder ‘dezelfde pathologie’ gecatalogeerd worden.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de ambtenaar-geneesheer in zijn huidig advies van 06.02.2017 naar aanleiding van het laatste 9ter verzoek, stelt dat ‘Uit dit standaard medisch getuigschrift dd. 27/08/2016

(...) nog steeds dezelfde pathologie van betroukkende betrefte als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 21/09/2010' (miskening van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout).

In het standaard medisch getuigschrift dd. 27.08.2016 wordt bovendien uitdrukkelijk gesteld dat hij thans ook totaal werkonbekwaam is, zodat geenszins kan worden voorgehouden dat de aandoeningen van verzoeker banaal zijn. Ook het ingeroepen element van de volledige werkonbekwaamheid dient als nieuw element te worden weerhouden, nu het niet reeds werd ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

Uit het nieuwe advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt verder evenmin dat de (beschikbaarheid van de) medicamenteuze behandeling werd nagegaan. De huidige medicatie verschilt immers van deze ten tijde van de vorige aanvraag.

Bovendien werd ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijk medische zorgen en medicatie in het land van herkomst geheel ten onrechte niet nagegaan, terwijl verzoeker nochtans veel informatie in zijn verzoekschrift 9ter Vw. heeft bijgebracht waaruit blijkt dat de huidige aandoeningen niet afdoende kunnen worden behandeld

Het is duidelijk dat het onderzoek in de laatste aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen geenszins afdoende werd gevoerd.

Het is dan ook strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële motiveringsplicht, dat verwerende partij zonder meer stelt dat de huidige aandoeningen van verzoeker reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

De ambtenaar-geneesheer had zowel met de nieuwe aandoeningen als met de nieuwe medicatie rekening moeten houden en een advies omtrent de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid moeten opmaken en aan verwerende partij bezorgen.

Zulks werd evenwel niet gedaan (schending van artikel 9ter Vw.).

Door bovendien te stellen dat 'betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt', miskent verwerende partij ook de materiële motiveringsplicht, minstens het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

2.2. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van artikel 9ter, §3, van de vreemdelingenwet, dat door verzoeker op correcte wijze is geciteerd in het middel.

Verzoeker betoogt dat uit het advies opgesteld door Dr. T. van 12 april 2013 enkel pijn ter hoogte van de onderrug en knieën alsook depressie werden weerhouden terwijl het standaard medisch attest van 27 augustus 2016 naast persisterende lumbalgie en chronische depressie ook persisterende cervicobrachialgie (nek- en schouderpijnen) en concentratie en geheugenstoornissen weerhoudt. Hij stelt dat het dan ook niet gaat om dezelfde pathologie aangezien van de laatstgenoemde aandoeningen geen melding werd gemaakt in de eerdere medische attesten. Hij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar beperkte mobiliteit en werkonbekwaamheid. Hij vervolgt dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling en medicatie in het land van herkomst niet werd nagegaan. Hierdoor is artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden alsook de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij een onderzoek naar de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van § 3, 5°, van

ditzelfde wetsartikel onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 1 augustus 2016 reeds werden ingeroepen in het kader van voordien ingediende aanvragen en de getuigschriften slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten opzichte van de eerdere aanvraag.

Dit determinerend motief is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Weliswaar kan in de voorafgaande aanvragen om machtiging tot verblijf niet letterlijk worden teruggevonden dat de verzoeker ook lijdt aan persisterende cervicobrachialgie (nek- en schouderpijnen), doch blijkt dat deze pijnen blijkbaar een gevolg zijn van dezelfde eerder aangehaalde aandoening. Dit geldt ook voor de concentratiestoornissen en geheugenstoornissen die een gevolg van een aandoening, *in casu* de eerder aangehaalde depressie lijken te zijn en niet een aandoening op zich omschrijven. Da ambtenaar-geneesheer stelt tevens dat het om “dezelfde pathologie” gaat en het komt de Raad niet toe over deze medische deductie te oordelen, temeer evenmin enig stuk voorligt waar deze vaststelling als medisch onjuist is omschreven.

Integendeel blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 27 augustus 2016 van de geneesheer van de verzoeker het volgende: onder het titeltje “*diagnose: m.a.w. ernstige invaliderende gevolgen van het zwaar verkeersongeval*”, waarbij uit het administratief dossier blijkt dat de eerder aangehaalde medische elementen allen voortvloeien uit ditzelfde verkeersongeval. Ook onder titel C omschrijft de arts van verzoeker dat de pijnklachten “*post-traumatische pijnklachten*” zijn. De depressie werd in vorige aanvragen vernoemd. De toename invaliditeit is volgens de behandelende geneesheer te wijten aan toename pijnklachten. Bijgevolg kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar deze stelt dat uit het standaard medisch getuigschrift en bijlage niet voldoende blijkt dat de medische elementen die thans zijn aangehaald al niet eerder ter beoordeling van de ambtenaar-geneesheer in eerdere aanvragen aan bod zijn geweest. Dit is ook de besluitvorming van ambtenaar-geneesheer, waar deze stelt op 6 februari 2017:

“Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 30/08/2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 27/08/2016 opgesteld door dr. W. + bijlage d.d. 02/12/2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/09/2010. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 27/08/2016 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de eerder aangehaalde pathologie.”

De volgende opmerking van de verwerende partij dient te worden bijgetreden: “*Het loutere feit dat er thans nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, waaruit blijkt dat de aandoening persisteert, belet geenszins te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Immers, er werd reeds geoordeeld over de aandoening op zich, onafhankelijk wat de mogelijke bijwerkingen zijn.*

De verwerende partij – die er toe gehouden is om bij een meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet na te gaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder voorlagen bij de vorige aanvra(a)g(en) – kan de vermeldingen in het verplicht bij te voegen standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt nemen voor haar beoordeling. De wetgever heeft, zoals reeds aangehaald, immers duidelijk vooropgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift de aandoeningen dienen te blijken die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, dat hierin de graad van ernst van de aandoeningen dient te worden aangeduid en dat de vereiste behandeling dient te blijken. Die zienswijze sluit aldus aan bij de wil van de wetgever om de procedure duidelijk te omkaderen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij zich bij de beoordeling of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder werden ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, steunt op de gegevens van het standaard medisch getuigschrift, nu de overige bij de aanvraag gevoegde medische stukken enkel een verdere verduidelijking kunnen inhouden van de aandoeningen en van de vermeldingen zoals die reeds blijken uit het gevoegde standaard medisch getuigschrift”.

Er wordt herhaald dat de loutere vaststelling van pijn aan schouder en hals afkomstig van hetzelfde ongeval als de eerdere pijnklachten nog niet op zich aantonen dat er een nieuwe aandoening of pathologie zich manifesteert terwijl *in casu* het standaard medisch getuigschrift aanduidt dat de klachten een gevolg zijn van dezelfde aandoening, als gevolg van een ongeval. Evenmin blijkt op voldoende

duidelijke wijze uit het standaard medische getuigschrift dat de te nemen medicatie niet het gevolg is van de eerder vastgestelde lumbalgie.

Verzoeker toont geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan. Evenmin kan uit de loutere vaststelling, dat een loutere opsomming van andere medicatie, op zich niet afgeleid worden dat de aandoening verschillend is.

In de mate dat verzoeker de verwerende partij bekritiseert omdat deze de aandoening als banaal had omschreven in vorige aanvragen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij heeft zich hierover thans niet uit te spreken zolang verzoeker niet aantoonst dat hij nieuwe medische elementen naar voren brengt, wat *in casu* op niet afdoende wijze is aangetoond.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Zij toont geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat *in casu* niet het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Het tweede middel, dat enkel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, luidt:

“II.2.2 Verzoeker meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (als accessorium van de beslissing dd. 07.02.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard):

II.2.2.1 Het middel tegen het bevel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM, doordat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de ontoereikende behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst.

Bij het nemen van de bevelen werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoereikende behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om terug te keren omwille van zijn medische situatie.

Een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 07.02.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

2.5. De redenering van verzoeker dat geen rekening is gehouden met diens medische toestand kan niet gevolgd worden nu de tweede bestreden beslissing slechts werd genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onderzocht.

De Raad herhaalt dat eens dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze besluit dat geen nieuwe medische elementen worden aangebracht die niet het voorwerp waren van het onderzoek van een eerdere aanvraag zij er niet toe gehouden is (opnieuw) een onderzoek te verrichten naar de beschikbaarheid en behandelingsmogelijkheden nodig voor de medische zorgverlening in het herkomstland.

Dit klemmt nog meer nu in het arrest 172 447 van 27 juli 2016 van de Raad, recent voor huidige aanvraag, werd geoordeeld:

"2.1.2. Verzoeker betoogt dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte niet onderzocht heeft of er een behandeling beschikbaar is in zijn thuisland en of die behandeling toegankelijk is. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met zijn beperkte mobiliteit en werkonbekwaamheid. Hij voert aan dat chronische lumbalgie werd vastgesteld aan zijn beide knieën zodat hij zich amper kan verplaatsen, en dat er ook sprake is van een depressie. Ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de ingeroepen medische toestand banaal is. Hij voert aan dat de beoordeling dat de medische toestand zelfs zonder behandeling geen aanleiding kan geven tot een mensonterende behandeling, niet medisch onderbouwd is en stelt dat niet kan worden ontkend dat de huidige therapie noodzakelijk is voor het meer draaglijk maken van de aandoeningen. Hij kan de nodige medische behandeling in zijn land van herkomst niet bekostigen, gelet op de werkonbekwaamheid.

2.1.3. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In de mate verzoeker betoogt dat het medisch onderzoek ten onrechte werd beperkt tot een toetsing aan de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM en daarbij in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel werd nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, kan het volgende worden opgemerkt. De bestreden beslissing is genomen op basis van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 april 2013 dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Het wordt geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. In zijn advies stelde de ambtenaar-geneesheer wat volgt:

"Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 52-jarige man restletsels heeft van een ongeval in januari 2009. Het gaat voornamelijk over de pijn en beperkte mobiliteit ter hoogte van de onderrug en de knieën. Er is ook sprake van een depressie.

Hij wordt medicamenteus behandeld en opgevolgd maar op basis van de beschikbare gegevens kan worden afgeleid dat de ernst van de aandoeningen banaal is en de behandeling symptomatisch. Zelfs zonder behandeling vormden de vermelde aandoeningen geen risico voor het leven of de fysieke

integriteit van betrokkene. Indien de vermelde behandeling eventueel niet aanwezig is in het land van herkomst betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederd wordt behandeld."

De ambtenaar-geneesheer geeft uitdrukkelijk aan dat die beoordeling is gebaseerd op de voor hem beschikbare informatie, op basis waarvan hij besluit dat de ernst van de aandoeningen banaal is en dat de eventuele afwezigheid van de vermelde behandeling in het land van herkomst niet betekent dat betrokkene onmenselijk of vernederd wordt behandeld.

Uit de door hem aangehaalde medische informatie blijkt dat hij rekening hield met het chronisch karakter van de pijnklachten van de onderrug en knieën, zie standaard medisch getuigschrift van 16 september 2010, met de kwalificatie "lumbalgie", het gegeven dat een depressie werd vastgesteld, de beperkte mobiliteit en de arbeidsongeschiktheid van 33%, zoals geattesteerd op 7 juni 2010 door Dr. Leyns, en die minstens twee jaar zou duren.

Uit de vaststelling dat de ernst van de aandoeningen banaal is en de behandeling symptomatisch, volgt evenwel dat daarmee ook impliciet werd nagegaan dat het in casu geen ziekte betrof die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Het gegeven dat de - juridisch betwistbare - overwegingen met betrekking tot het gebrek aan een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit en artikel 3 van het EVRM die de ambtenaar-geneesheer in zijn advies toevoegt zijn bijgevolg volstrekt overbodig, doch doen geen afbreuk aan de vaststelling dat geen behandeling actueel nodig is, zodat niet verder moest worden nagegaan of er een behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst. Het betoog van verzoeker dat de behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk is en dat hij niet de financiële middelen heeft, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aldus ligt geen schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle . redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoeker stelt "totaal" arbeidsonbekwaam te zijn, toont hij dit niet aan door middel van enig objectief element en formuleert hij niet dat het medisch dossier een dergelijk objectief element zou bevatten. Uit het medisch dossier blijkt enkel dat bij standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2010 werd geattesteerd dat hij minstens twee jaar 33% arbeidsongeschikt zou zijn, wat geen bewijs kan vormen van de verklaring van verzoeker dat hij op heden nog steeds totaal arbeidsongeschikt zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat niet kan worden ontkend dat de huidige therapie noodzakelijk is voor het meer draaglijk maken van de aandoeningen, beperkt hij zich tot een loutere bewering, zonder enig objectief element aan te duiden, waarvan de ambtenaar-geneesheer op de hoogte kon zijn, en dat zijn stelling ondersteunt.

Verzoeker geeft louter aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer dat de gevolgde medicamenteuze behandeling louter symptomatisch is en dat zelfs een eventuele afwezigheid ervan geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling, zonder voldoende duidelijk te maken omwille van welke concrete objectieve elementen hij meent dat die beoordeling kennelijk onredelijk is, in het licht van het medisch dossier.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt dat de medische problematiek van verzoeker grondig werd

onderzocht en dat niet diende te worden nagegaan of er adequate behandelingen voorhanden zijn in zijn land van herkomst.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Het middel tegen het bevel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM, doordat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de ontoereikende behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst. Bij het nemen van de bevelen werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoereikende behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan. Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161: 'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.' Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om terug te keren omwille van zijn medische situatie. Een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 16.04.2013 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats.”

2.2.2. Het middel faalt in feite waar verzoeker stelt dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de door hem aangehaalde medische elementen bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het eerste middel is bovendien reeds gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat de beoordeling van zijn medische toestand en de daaruit voortvloeiende gevolgtrekkingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk onredelijk wijze concludeerde dat de eventuele afwezigheid van de vermelde behandeling in het land van herkomst niet betekent dat betrokkene onmenselijk of vernederd wordt behandeld.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt dat de medische problematiek van verzoeker grondig werd onderzocht en dat niet diende te worden nagegaan of er adequate behandelingen voorhanden zijn in zijn land van herkomst.

Het tweede middel is ongegrond.”

Deze motieven hebben kracht van gewijsde.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de medische toestand van de verzoekende partij en dat de verwerende partij er niet toe gehouden was een heronderzoek te verrichten naar de beschikbaarheid en de behandelingsmogelijkheden die de

verzoekende partij behoeft. Verzoeker toont evenmin aan dat diens aandoening een dergelijke graad van ernst heeft om een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen weerhouden. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat op basis van de voorliggende elementen de gezondheidstoestand van verzoeker afdoend is onderzocht en dat op kennelijk redelijke wijze werd besloten dat een nieuw onderzoek zich niet opdrong, rekening houdend met het standaard medisch getuigschrift dat attesteert dat de medische zorgen die verzoeker behoeft, afkomstig zijn van hetzelfde ongeval als de medische problematiek eerder aangehaald en niet is aangetoond dat de schouder- en halspijnen losstaan van de eerdere aandoening.

Verzoeker maakt de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Evenmin is de schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN